

Arrest

nr. 252 150 van 2 april 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 19 januari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van gemachtigde Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 januari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 januari 2021 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van A'pen op 12.01.2021 en In deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: B. (..)

voornaam: I. (..)

geboortedatum: (..)

geboorteplaats: Nikolaev

nationaliteit: Oekraïne

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De betrokkene is niet In het bezit van een geldig paspoort op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor slagen en verwondingen (PV AN.43.LB.004698/2021 van de politiezone van A'pen). Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene haalt In de vragenlijst hoorplicht die hij op 12.01.2021 invulde aan dat hij een Belgische vriendin heeft. Het administratief dossier van betrokkene bevat evenwel te weinig Informatie over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Enkel In zijn vijfde (en telkens onontvankelijk verklaarde) aanvraag tot regularisatie Is er sprake dat hij samen met de aangehaalde vrouw in het hoorrecht dd 12.01.2021 een huurcontract zou delen. Er zijn nooit stappen ondernomen om de relatie te officialiseren tot een wettelijke samenwoning of huwelijk. Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een Belgische, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België. Verdere gegevens zijn hieromtrent niet bekend. Gedurende zijn verblijf In het Rijk heeft betrokkene echter nooit een aanvraag tot gezinshereniging ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Betreffende het voorgehouden gezinsleven met een Belgische vrouw moet worden vastgesteld dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet tot gevolg heeft dat verzoekende partij enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1*; er bestaat een risico op onderduiken (..)
- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde (..)

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming Ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 1993 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Betrokkene heeft vijf aanvragen tot regularisatie gedaan maar die werden allemaal onontvankelijk verklaard. Betrokkene heeft de bevelen om het grondgebied niet opgevolgd.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft ook geen gevolg gegeven aan het recensie bevel om het grondgebied te verlaten van 28.06.2016 dat hem betekend werd op 28.06.2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 Jaar dat hem betekend werd op 22.07.2014. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor slagen en verwondingen (PV AN.43.LB.004698/2021 van de politiezone van A'pen). Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.

Er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 1993 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Betrokkene heeft vijf aanvragen tot regularisatie gedaan maar die werden allemaal onontvankelijk verklaard. Betrokkene heeft de bevelen om het grondgebied niet opgevolgd.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft ook geen gevolg gegeven aan het recenste bevel om het grondgebied te verlaten van 28.06.2016 dat hem betekend werd op 28.06.2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een Inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 22.07.2014. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor slagen en verwondingen (PV AN.43.LB.004698/2021 van de politiezone van A'pen). Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat hij in België is omwille van de oorlog in Oekraïne

Dit werd reeds beoordeeld in zijn asielaanvraag van 30.07.2014. Uit het onderzoek van het CGVS is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn Terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 1993 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Betrokkene heeft vijf aanvragen

tot regularisatie gedaan maar die werden allemaal onontvankelijk verklaard. Betrokkene heeft de bevelen om het grondgebied niet opgevolgd.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft ook geen gevolg gegeven aan het recenste bevel om het grondgebied te verlaten van 28.06.2016 dat hem betekend werd op 28.06.2016. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een Inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 22.07.2014. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“ENIG MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EN 8 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING
- SCHENDING VAN DE ARTIKELEN 1 T.E.M. 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN

1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er "grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen" (arrest Paposhvili, § 183).

2. Verzoeker verblijft sinds begin jaren '90 met regelmaat op het Belgisch grondgebied, maar heeft desondanks geen legaal verblijf. Hij vestigde zich definitief in België in juni 1996, nadat hij sinds 1993 herhaaldelijk over en weer is gereisd vanuit Oekraïne.

Door verzoeker werden verschillende verblijfsprocedures doorlopen sinds de jaren '90, zoals een asielprocedure (ingediend door verzoeker op 17 februari 1998).

Verzoeker verkreeg meermaals een bevel om het grondgebied te verlaten op 13.09.1993, op 07.11.1993, op 03.03.1998, op 05.04.2000, op 23.10.2003, op 22.05.2007, op 18.03.2011, op 12.06.2014, op 22.07.2014, op 04.08.2016 en 28.06.2016 maar hij bezit niet de nationaliteit van enig land om hiernaar toe te gaan. Hij kon daarom geen uitvoering gegeven aan de gegeven bevelen om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker werd door de Dienst Vreemdelingenzaken van zijn vrijheid beroofd en opgesloten in een gesloten centrum met het oog op verwijdering van het grondgebied (onder meer van 26.06.2016 t.e.m. 26.10.2016). De repatriëring was voorzien naar Oekraïne, maar verzoeker werd niet erkend door Oekraïne als een nationaal onderdaan. Door de Dienst Vreemdelingenzaken werd de vasthouding zelfs verlengd om te onderzoeken of verzoeker kon worden uitgewezen.

Verzoeker heeft echter niet de nationaliteit van enig land, waardoor hij uiteindelijk terug in vrijheid werd gesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken, omdat de repatriëring niet kon worden uitgevoerd.

Verzoeker is hierom reeds zeer langdurig woonachtig in België, sinds 1996. Hij heeft een Belgische partner (mevr. T. A. (...), °04.08.1957). Beide zijn woonachtig te (...), 2100 Antwerpen.

3. De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Oekraïne). De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft.

In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;"

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker dient terug te keren naar Oekraïne.

Er blijkt evenwel geen rekening te zijn gehouden door de verwerende partij met de vaststellingen die werden verricht rond de vermeende nationaliteit van verzoeker (en derhalve de mogelijkheden om verzoeker een terugkeerverplichting naar Oekraïne op te leggen).

De verzoekende partij wijst er in het bijzonder op dat hij reeds door de Dienst Vreemdelingenzaken van zijn vrijheid werd beroofd en opgesloten werd in een gesloten centrum met het oog op verwijdering van het grondgebied (onder meer van 26.06.2016 t.e.m. 26.10.2016). De repatriëring was voorzien naar Oekraïne, maar verzoeker werd niet erkend door Oekraïne als een nationaal onderdaan. Door de Dienst Vreemdelingenzaken werd de vasthouding zelfs verlengd om te onderzoeken of verzoeker kon worden uitgewezen. Het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, afdeling Antwerpen van 6 mei 2020 kan een indicatie van het tegendeel vormen, doch het komt aan de verwerende partij toe om de situatie van verzoeker in concreto te beoordelen.

Dit blijkt niet het geval te zijn naar aanleiding van het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij wijst tevens op zijn zeer langdurig verblijf in België sinds 1996, waaruit mag worden afgeleid dat verzoeker een belangrijk privéleven heeft opgebouwd waarmee de verwerende partij minstens dient rekening te houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit blijkt niet het geval te zijn. Door verweerder werd geen rekening gehouden met de zeer langdurige periode dat verzoeker in België woonachtig is bij het nemen van de bestreden beslissing.

Hierdoor schendt de verwerende partij artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. Hierdoor dreigt verzoeker tevens in een situatie terecht te komen in strijd met artikel 3 EVRM, aangezien hij zich niet kan beroepen op de bescherming van de autoriteiten van Oekraïne en hij bijzonder langdurig afwezig is gebleven uit dit land (sinds 1996). Verzoeker zal hierom terechtkomen in een toestand van verregaande materiële deprivatie.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker (zie EHRM 4 december

2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Hierdoor schendt de gemachtigde artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.

6. Ondergeschikt, wijst de verzoekende partij erop dat in de bestreden beslissing geen enkele overweging noch een motief te vinden is hetgeen handelt over de (vermeende) nationaliteit van verzoeker, zijn langdurig verblijf in België en de mogelijkheden die hij zou hebben op een menswaardig leven te onderhouden in Oekraïne.

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij dan ook niet in staat te begrijpen op welke manier hiermee werd rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Bovenvermelde verplichtingen, voortvloeiende uit artikel 3 en 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, dient samen te worden gelezen met de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 en 8 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

7. De verzoekende partij wijst verder op de gevolgen van de heersende crisis ingevolge Covid-19, aangezien de bestreden beslissing werd genomen in volle coronacrisis waarbij de pandemie bijzonder sterk aan kracht heeft gewonnen (13 januari 2021).

Het is onverenigbaar met de federale maatregelen tegen het coronavirus, met de menselijke waardigheid van de verzoekende partij en met het algemeen belang, in het bijzonder de volksgezondheid, dat de verzoekende partij gedwongen wordt om thans het grondgebied te verlaten. Elke verplaatsing dient te worden vermeden. Bovendien zijn de grenzen grotendeels gesloten en zijn de mogelijkheden om het grondgebied te verlaten bijzonder beperkt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder zijn gezondheidstoestand) wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 3 van het EVRM luidt bovendien als volgt: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen."

De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, aangezien op geen enkele wijze met de gevolgen van de heersende coronacrisis werd rekening gehouden door verweerder.

Ondergeschikt, in de mate dat verweerder alsnog met bovenvermelde elementen zou hebben rekening gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat minstens de formele motiveringsverplichting wordt geschonden.

Met de huidige federale maatregelen ter bestrijding van het coronavirus en de onmogelijkheid voor verzoeker om het grondgebied te verlaten werd op geen enkele manier rekening gehouden door verweerder. Geen enkel motief werd hiertoe opgenomen in de bestreden beslissing. Het enige waarmee de gemachtigde rekening schijnt te houden is de vaststelling dat het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker werd afgewezen en dat verzoeker geen paspoort bezit met een geldig visum.

De bestreden beslissing schendt hierdoor de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 3 EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet."

2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op eenvoudige wijze in die beslissing kan worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (cfr. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In zoverre verzoekende partij met haar betoog zou menen dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt, kan zij niet worden gevolgd. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt enkel dat rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling doch houdt geen uitdrukkelijke motiveringsplicht in (cfr. RvS nr. 242.591 van 10 oktober 2018).

2.7. Verzoekende partij betwist niet dat zij zich illegaal ophoudt in België maar wijst erop dat zij van geen enkel land de nationaliteit heeft en derhalve geen uitvoering kon geven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Zij is om die reden als sinds 1996 woonachtig in België en heeft hier ook een Belgische partner. De bestreden beslissing stelt dat zij moet terugkeren naar Oekraïne maar er wordt geen rekening gehouden met het feit dat zij niet erkend werd als onderdaan van Oekraïne.

2.8. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 6 maart 2017 via verzoekschrift gepoogd heeft het statuut van staatloze te verkrijgen. De rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen oordeelde echter in haar vonnis van 6 mei 2020:

“Aldus moet aangenomen worden op grond van de eigen verklaringen van verzoeker en de beschikbare documenten dat hij tot zijn ontslag in april 1993 in Oekraïne gewoond en gewerkt heeft en dit in strijd met zijn bewering in zijn verzoekschrift en in zijn conclusie dat hij sinds “begin jaren ‘90” op het Belgisch grondgebied verblijft.

Verzoeker betwist niet dat artikel 9 van de wet op de statenopvolging van Oekraïne van 12 september 1991 bepaalt dat alle staatsburgers van de Sovjetunie die bij de onafhankelijkheid (24 augustus 1991) hun vaste woonplaats hadden in Oekraïne van rechtswege staatsburger zijn van Oekraïne.

*Verzoeker bezit derhalve, helemaal overeenkomstig zijn verklaring bij het CGVS, van rechtswege de Oekraïense nationaliteit, zoals dat overigens aanvankelijk ook zonder meer bevestigd werd door de Oekraïense overheid die op 23 januari 2004 een zogenaamde *laisser-passer* (doorlaatbewijs) afleverde (“CERTIFICATE FOR RETURNING TO UKRAINE of a Citizen of Ukraine”, vrij vertaald: certificaat voor de terugkeer naar Oekraïne van een Oekraïens burger). Een attest van de ambassade van Oekraïne in het koninkrijk België van 10 juni 2016 is genuanceerder doch spreekt geenszins tegen dat verzoeker de Oekraïense nationaliteit zou bezitten. Het is uiteindelijk maar door het hevig verzet van verzoeker dat zijn repatriëring niet is kunnen gebeuren. (zie stuk 3 van het openbaar ministerie).*

Dat verzoeker nadien in Frankrijk asiel heeft aangevraagd onder een andere naam (S.I.(..)) en in 2006 werd veroordeeld voor het gebruik in 2005 van een vals Russisch rijbewijs op naam van S.I. (..) toont aan dat voor verzoeker blijkbaar alle middelen goed zijn om verblijfsrecht in Europa te bekomen, minstens om zijn terugkeer naar Oekraïne te vermijden.

Het verzoekschrift, neergelegd in 2017, om als staatloze erkend te worden en dit volkomen in strijd met zijn eerdere verklaringen in 1998 omtrent zijn Oekraïense nationaliteit in het bijzijn van zijn eigen advocaat, die vervolgens bijna 20 jaren niet zijn tegengesproken en zelfs bij herhaling bevestigd, moet dan ook overduidelijk gezien worden als een ultieme poging om zonder enige grond een statuut te verwerven, dat weliswaar op zich geen verblijfsrecht garandeert, maar dan toch zijn repatriëring zou voorkomen.

Verzoeker voldoet niet aan de criteria gesteld door het staatlozenverdrag om als staatloze te worden erkend.”

Inderdaad blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat verzoekende partij initieel stelde de Oekraïense nationaliteit te hebben. Op 23 januari 2004 leverde de Oekraïense autoriteiten ook een laissez-passer af waarmee verzoekende partij naar Oekraïne kon worden gerepatriëerd. Tot tweemaal toe echter moest de repatriëring worden afgelast wegens hevig verzet van verzoekende partij. Verzoekende partij werd dan – omwille van medische redenen – vrijgesteld op 7 april 2004 met bevel om het grondgebied te verlaten. Alle verblijfsaanvragen die in de jaren nadien volgden werden afgewezen waarbij verzoekende partij meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten kreeg. Zij bleek zich trouwens ook in 2004 naar Frankrijk begeven te hebben en daar onder een valse identiteit getracht te hebben asiel te verkrijgen. Op 22 juli 2014 wordt de verzoekende partij nogmaals het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven met vasthouding met het oog op verwijdering en wordt op 23 juli 2014 opnieuw een vraag tot identificatie gericht aan de Oekraïense autoriteiten. Op 24 september 2014 laten de Oekraïense autoriteiten weten dat verzoekende partij weigert mee te werken aan haar identificatie. Verzoekende partij werd op 3 oktober 2014 vrijgesteld met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 28 juni 2016 wordt verzoekende partij opnieuw van haar vrijheid beroofd met het oog op verwijdering. Zij legde daarbij een attest van de Oekraïense ambassade voor van 10 juni 2016 waarin enkel gesteld wordt dat de identiteit van verzoekende partij niet kan bevestigd worden wegens gebrek aan identiteitsdocumenten. De dienst vreemdelingenzaken start op 5 augustus 2016 zelf opnieuw de identificatie op en uit berichtgeving van de Oekraïense autoriteiten blijkt dat zij meer tijd nodig hebben om verzoekende partij te kunnen identificeren. Tengevolge daarvan wordt verzoekende partij op 25 oktober 2016 vrijgelaten met bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad stelt op grond van de feitelijke gegevens van het administratief dossier vast dat de verwerende partij geenszins op kennelijk onredelijke wijze een verwijdering naar Oekraïne beoogd. Verzoekende partij slaagt er met haar betoog geenszins in aan te tonen dat zij de nationaliteit van Oekraïne niet zou hebben. Zoals duidelijk blijkt heeft zij zelf initieel steeds verklaard de Oekraïense nationaliteit te hebben en werd dit in 2004 ook bevestigd door de Oekraïense autoriteiten. Enkel omdat verzoekende partij zich toentertijd hevig verzette tegen een repatriëring is de verwijdering van verzoekende partij naar Oekraïne op dat ogenblik niet kunnen doorgaan. Jaren nadien blijkt ook dat verzoekende partij onwillig is om mee te werken aan haar identificatie en dat het om die reden is dat de Oekraïense autoriteiten de identiteit van verzoekende partij niet kunnen bevestigen. Zij stellen echter niet dat verzoekende partij geen Oekraïens onderdaan is. Wat wel blijkt is dat de identificatie van verzoekende partij, gelet op haar onwillige houding, langer in beslag zal nemen. Thans is – naar aanleiding van de bestreden beslissing – de identificatieprocedure volop aan de gang en verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze identificatieprocedure zinloos is omdat zij toch niet de Oekraïense nationaliteit heeft. Dat de identificatie van verzoekende partij bemoeilijkt wordt door haar eigen onwillige houding kan niet aangewreven worden aan de verwerende partij en maakt ook niet dat de verwerende partij niet meer zou vermogen over te gaan tot identificatie van verzoekende partij via haar nationale autoriteiten. Verzoekende partij toont met haar betoog geenszins aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke of feitelijk foutieve gronden een verwijdering naar Oekraïne beoogt.

Gelet op voorgaande vaststellingen maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat zijzelf geen vrijwillig gevolg kon geven aan de eerdere verwijderingsmaatregelen. Immers kan aangenomen worden dat indien de verzoekende partij haar medewerking verleent aan de identificatieprocedure, dit wel degelijk tot een positief resultaat zou leiden, minstens maakt verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk.

Verzoekende partij kan gelet op voorgaande ook niet gevolgd worden in haar betoog dat zij zal verwijderd worden naar een land waarvan zij de nationaliteit niet heeft en dat zij zich aldus niet kan

beroepen op de bescherming van de Oekraïense autoriteiten. Een schending van artikel 3 EVRM wordt op dat vlak niet aannemelijk gemaakt. Voorts, waar zij stelt dat zij door haar jarenlange afwezigheid in een verregaande situatie van materiële deprivatie zal terechtkomen in het herkomstland kan zij evenmin overtuigen om een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken. Zoals hieronder onder punt 2.10. gesteld toont de verzoekende partij geenszins aan dat zij zich niet zal kunnen beredderen in het herkomstland. Daarenboven wijst de Raad erop dat het loutere feit dat de verzoekende partij zou worden verwijderd naar een land waar haar economische positie mogelijk slechter is dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken (EHRM 27 April 2010, Miah/Verenigd Koninkrijk, § 14; mutatis mutandis EHRM 27 mei 2008, N./Verenigd Koninkrijk, § 42). De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden van de verzoekende partij er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen (mutatis mutandis EHRM 2 april 2013, Mohammed Hussein/Nederland en Italië §§ 70-71; EHRM 28 juni 2011, Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk, §§ 281-292; EHRM 27 mei 2008, N./Verenigd Koninkrijk, § 42).

Verzoekende partij maakt geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk.

2.9. Verzoekende partij kan voorts niet gevolgd worden waar zij stelt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij een Belgische partner heeft. Zo motiveert de bestreden beslissing: *“Betrokkene haalt In de vragenlijst hoorplicht die hij op 12.01.2021 invulde aan dat hij een Belgische vriendin heeft. Het administratief dossier van betrokkene bevat evenwel te weinig Informatie over het voorgehouden gezinsleven om daaruit af te leiden dat er weldegelijk sprake zou zijn van een werkelijk gezinsleven op het Belgische grondgebied dat valt onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Enkel In zijn vijfde (en telkens onontvankelijk verklaarde) aanvraag tot regularisatie Is er sprake dat hij samen met de aangehaalde vrouw in het hoorrecht dd 12.01.2021 een huurcontract zou delen. Er zijn nooit stappen ondernomen om de relatie te officialiseren tot een wettelijke samenwoning of huwelijk. Daarenboven, zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met een Belgische, quod non, dan nog blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België. Verdere gegevens zijn hieromtrent niet bekend. Gedurende zijn verblijf In het Rijk heeft betrokkene echter nooit een aanvraag tot gezinshereniging ingediend. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Betreffende het voorgehouden gezinsleven met een Belgische vrouw moet worden vastgesteld dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet tot gevolg heeft dat verzoekende partij enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt.”*

De Raad stelt aldus vast dat de verwerende partij in eerste instantie betwist dat er sprake is van een effectief beleefde gezinsrelatie tussen verzoekende partij en de voorgehouden partner. Voor deze bevinding baseert de verwerende partij zich op het feit dat er in het administratief dossier te weinig gegevens zitten over een werkelijk gezinsleven. Zo blijkt dat verzoekende partij nooit stappen ondernomen heeft om de relatie te officialiseren tot een wettelijke samenwoning of huwelijk. De verzoekende partij ontkent dit op geen enkele wijze. Het is geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te oordelen dat, wanneer een vreemdeling gewag maakt van een effectieve relatie met een Belgische vrouw, zij deze relatie ook kenbaar maakt aan de overheid en via die weg haar verblijf tracht in orde te brengen. De vaststelling dat verzoekende partij nooit een wettelijke samenwoning of huwelijk heeft trachten aan te gaan met de Belgische vrouw doet terecht vraagtekens ontstaan bij de waarachtigheid van de aangehaalde relatie. Dit temeer nu blijkt dat verzoekende partij bij haar regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 16 december 2015 enkel stelde dat zij een appartement deelde met de door haar thans voorgehouden partner, maar op dat moment geenszins aangaf dat dit haar partner was. Indien zij nadien werkelijk een relatie ontwikkelde met deze vrouw, dan kan aangenomen worden dat zij dit kenbaar zou hebben gemaakt aan het bestuur, quod non.

Daarenboven heeft de verwerende partij er ook op gewezen dat, voor zover toch moet aangenomen worden dat verzoekende partij een beschermenswaardige gezinsrelatie in België onderhoudt, er geen

hinderpalen blijken om het gezinsleven elders verder te zetten. Er wordt haar geen bestaand verblijfsrecht ontnomen en zij moet eerst gebruik maken van de wettelijke verblijfsmogelijkheden.

Het komt aan de verzoekende partij toe met concrete argumenten aannemelijk te maken dat deze beoordeling kennelijk onredelijk is. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is immers niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar gezinsleven in België is gestart op een moment waarop zij illegaal in België verbleef. Zij is nooit eerder toegelaten of gemachtigd tot een lang verblijf.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). De Raad wijst er dienaangaande op dat de verzoekende partij en haar partner zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van de verzoekende partij er toe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn (EHRM 3 oktober

2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108). Verzoekende partij noch haar partner kunnen voorhouden onbewust te zijn geweest van de illegale verblijfstoestand van verzoekende partij.

Verzoekende partij betoogt slechts dat zij wel degelijk een gezinsleven heeft in België, maar zij maakt totaal niet duidelijk waarom de gegeven motivering – in het licht van de vaststelling dat verzoekende partij en haar partner wisten dat verzoekende partij illegaal was en hun gezinsleven vanaf het begin in België precair zou zijn – disproportioneel zou zijn. Daarbij heeft de verwerende partij tevens geoordeeld dat verzoekende partij eerst de wettelijke verblijfsmogelijkheden moet hanteren. Verzoekende partij toont met haar betoog ook niet aan dat zij niet tijdelijk terug kan naar het herkomstland om aldaar gezinshereniging aan te vragen en dat haar partner haar niet zou kunnen volgen of haar op regelmatige basis bezoeken. Evenmin blijkt dat er geen contact via moderne communicatiemiddelen mogelijk is, dit in afwachting van het verkrijgen van de noodzakelijke documenten om in België te kunnen verblijven. Verzoekende partij maakt niet concreet aannemelijk dat deze opties voor haar en haar gezin niet beschikbaar zouden zijn.

De Raad benadrukt nogmaals dat het EVRM geen recht voor gezinsleden omvat om de plaats te kiezen waar zij hun gezinsleven wensen uit te bouwen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). De verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat er sprake is van dwingende elementen die zouden kunnen doen besluiten tot het bestaan van uitzonderlijke omstandigheden in de zin van de hoger aangehaalde rechtspraak en die zouden leiden tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

2.10. Verzoekende partij betoogt voorts dat zij al sinds 1996 in België verblijft en zij alhier een privéleven heeft waarmee geen rekening werd gehouden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag als annulatierechter desgevraagd te onderzoeken of artikel 8 van het EVRM is geschonden bij het nemen van een verwijderingsmaatregel, dit aan de hand van de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier. Hij dient zich daarbij niet te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissing. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen bijzondere motiveringsplicht in (RvS 28 november 2017, nr. 239.974).

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij zich in haar uiteenzetting aangaande haar privéleven in hoofdzaak beperkt tot de stelling dat zij sinds 1996 in België verblijft. Met dergelijk summier betoog toont de verzoekende partij evenwel niet aan een door artikel 8 van het EVRM beschermd privéleven te onderhouden in België.

Zelfs indien zou moeten aangenomen worden dat verzoekende partij wel degelijk een beschermenswaardig privéleven zou hebben in België, quod non, dan herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing geen einde stelt aan enig bestaand recht op verblijf in het Rijk. Er kan derhalve niet worden gesteld dat deze beslissing een inmenging vormt in verzoekers privéleven. Er dient hierbij te worden aangegeven dat het EHRM reeds meermaals heeft aangegeven dat wanneer een vreemdeling in een dergelijke situatie een staat confronteert met een privé- en gezinsleven als een voldongen feit (*“fait accompli”*) er op deze staat geen uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting rust om deze vreemdeling toe te laten zich te vestigen. Het EHRM oordeelt dat in regel, vreemdelingen in deze situatie, niet vermogen te verwachten dat hen enig verblijfsrecht zal worden toegestaan (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12.738/10, Jeunesse/ Nederland).

Voorliggende zaak kan niet worden vergeleken met zaken waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van vreemdelingen die door het EHRM worden beschouwd als “gevestigde vreemdelingen”, met andere woorden vreemdelingen die formeel tot een verblijf werden toegelaten (EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13, A.S./ Zwitserland).

In zaken, zoals in de voorliggende, waarbij niet enkel de bescherming van een privéleven aan de orde is, doch waar het tevens handelt over een immigratiekwestie, dienen andere gegevens in aanmerking te worden genomen. Het EHRM gaf al aan dat in zaken die ook immigratiekwesties betreffen de mate waarin een privéleven zou worden aangetast, de banden in de verdragsstaat, de vraag of er onoverbrugbare obstakels bestaan om een privéleven verder te zetten in het land van oorsprong van de vreemdeling en of er redenen bestaan die verband houden met de immigratiecontrole

Ook belangrijk is het antwoord op de vraag of een privéleven tot stand werd gebracht op het ogenblik dat de betrokken personen reeds wisten dat de verblijfsstatus dusdanig was dat het van meet af aan duidelijk was dat de mogelijkheid tot voortzetting van het privéleven in een bepaalde staat precair was. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM zal, indien dit het geval is, slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kunnen worden besloten dat de verwijdering van een vreemdeling aanleiding geeft tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

Zoals duidelijk blijkt werd verzoekende partij nooit toegelaten tot enig verblijf. De Raad benadrukt daarbij dat verzoekende partij uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen 25 jaar in illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting kan scheppen op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77). Verzoekende partij kan ook niet onwetend geweest zijn over haar illegale verblijfsstatus. Zoals blijkt uit het administratief dossier werden al haar verblijfsaanvragen negatief afgesloten en heeft zij meerdere keren het bevel gekregen om het grondgebied te verlaten, maatregelen waaraan zij echter geen enkel gevolg heeft gegeven. In dat opzicht moet in herinnering worden gebracht dat vreemdelingen – en dus in casu de verzoekende partij – de verplichting hebben om zich te onderwerpen aan de immigratiecontrole en -procedures en het grondgebied van de desbetreffende staat te verlaten wanneer hen de toegang of het verblijf rechtmatig wordt geweigerd (Jeunesse, §100). Verzoekende partij toont met haar betoog ook geen onoverkomelijke hinderpalen aan om zich opnieuw te vestigen in haar land van herkomst - alwaar zij meerdere jaren gewoond en gewerkt heeft en aldus een zeer groot deel van haar leven heeft doorgebracht - en aldaar een privéleven uit te bouwen of verder te zetten. Zij stelt wel dat zij door haar jarenlange afwezigheid in een situatie van materiële deprivatie zal terechtkomen maar zij kan niet overtuigen. Verzoekende partij is een volwassen, zelfredzame man van zestig jaar die een groot deel van haar leven in het herkomstland heeft gewoond en gewerkt. De Raad ziet niet in waarom verzoekende partij zich niet zou kunnen beredderen in het herkomstland. Temeer verzoekende partij er doorheen de jaren ook in geslaagd is zich te beredderen in een compleet illegale verblijfssituatie en derhalve aangenomen mag worden dat het verderzetten van haar privéleven in het land van herkomst alwaar zij legaal kan verblijven, gemakkelijker is dan zich in een illegale verblijfssituatie te handhaven. Voorts blijkt ook niet dat zij enige legale professionele banden met België vertoont of dat zij haar sociale banden met België niet via moderne communicatiemiddelen of bezoeken kan onderhouden. Gelet op de beoordelingsvrijheid van de staten in geval van immigratie, dient vastgesteld dat niet blijkt dat de overheid geen juist evenwicht heeft bewaard tussen enerzijds de persoonlijke belangen van de verzoekende partij om verder in België te verblijven en anderzijds het openbaar belang van de staat om de immigratie te controleren (A.S. t. Zwitserland, § 50, en Ali e.a., § 45) (cfr. EHRM, Danelyan t./Zwitserland, 21 juni 2018).

Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.11. Gelet op de bespreking hoger maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij haar (voorgehouden) gezinsleven veronachtzaamd heeft. Verzoekende partij betwist voorts ook geenszins de vaststelling dat zij *“geen elementen (heeft aangebracht) die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.”* Verder is verzoekende partij een volwassen man waarvan niet blijkt dat zij minderjarige kinderen heeft in België. Zij maakt met haar betoog geen schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

2.12. De Raad wijst er verder op dat – wat betreft het verbod op niet-essentiële reizen omwille van COVID-19 – verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat een terugkeer naar Oekraïne waarvan zij onderdaan is, beschouwd wordt als een niet-essentiële reis en derhalve verboden is. Uit niets blijkt dat de verwerende partij omwille van de coronamaatregelen niet zou vermogen vast te stellen dat verzoekende partij illegaal in België verblijft en dat zij het grondgebied moet verlaten.

Verder wijst de Raad erop dat Oekraïne, net als België, getroffen is door COVID-19. Dit maakt echter nog niet dat verzoekende partij bij een terugkeer van België naar Oekraïne een reëel risico loopt op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Er blijkt geenszins dat Oekraïne de gezondheids crisis niet de baas kan. Verzoekende partij is trouwens ook een fysiek gezonde persoon. Zij maakt niet aannemelijk dat zij riskeert een onmenselijke behandeling te ondergaan in het herkomstland omwille van de COVID-19 pandemie. Dit nog temeer in het licht van de actuele COVID-19 situatie in

België waaruit blijkt dat de besmettingsgraad in België bijzonder hoog is en ook hier het gezondheidssysteem voor uitdagingen staat op dat vlak.

Gelet op voorgaande ziet de Raad niet in waarom de verwerende partij specifiek zou hebben moeten motiveren omtrent COVID-19.

2.13. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER